

vilde faa nogle Repræsentanter flere, end de hidtil have haft. Dette er, tror jeg, utvivlsomt ogsaa det rigtige, og jeg tror ogsaa, at det er retfærdigt, at de faa det. Naar Forholdet er det, at de have faa mange Meningsfæller og faa mange Vælgere, som Tilfældet er, saa tror jeg, at det for dem lige saa vel som for Højremændene er retfærdigt, at de ogsaa blive repræsenterede paa Tingebed et Antal Repræsentanter, som nogenlunde svarer til deres Vælgertal. Men det er jo overmaade vanskeligt at gøre det ærede Medlem tilpas. I de Kredse maatte man som sagt ikke røre ved, fordi den allerede havde de 20,000 Indvaanere; man maatte ikke befære eller indskrænke Vælgernes Ret i denne Kreds. Men man maatte heller ikke røre ved 4de Kredse, og man maatte heller ikke røre ved 7de Kredse, naagtet disse Kredse have et Indvaanerantal, som er under Grundlovens Forholdstal; det maatte man ikke gøre, fordi man derved vilde betage Oppositionen Udsigterne til henholdsvis at fastholde og vinde disse Kredse. Man maatte heller ikke røre ved 3dje Kredse lige saa lidt som ved 4de Kredse, fordi Oppositionen mente, at den der havde gode Udsigter til at vinde Kredsen. Dette skal man dog ikke være saa vis paa; jeg tror nok, at det ærede Medlem i dette Øjeblik saa noget lyst og sangvinisk paa disse Forhold, og det have vi jo ogsaa oplevet tidligere, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller have set noget lyst paa Forholdene. Men Erfaringen har dog stadig vist og ogsaa maattet lære det ærede Medlem og hans Meningsfæller, at undertiden har Udfaldet ikke svaret til deres Forventninger. Dette har vist sig flere Gange ved Valgene her i Kjøbenhavn og ogsaa ved de sidste Borgerrepræsentantvalg.

Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (N. Nielsen) — tror jeg det var — mente, at jeg ikke havde været berettiget til at opfatte Folketingets Stilling lige over for de tidligere forelagte Valgkredsforslag, saaledes som jeg havde gjort. Det ærede Medlem mente endog ogsaa, at min Omtale af Folketingets Stilling havde været ironisk. Jeg blev noget betænkelig derved, da det ærede Medlem foreholdt mig det med en meget streng Alvor, som om jeg egentlig havde gjort mig skyldig i noget urigtigt ved at omtale det høje Tings Stilling saaledes. Men det var virkelig ikke Ironi. Nej, jeg mente, hvad jeg sagde, men det vilde derimod have været Ironi, hvis jeg havde sagt det modsatte. Hvis jeg altsaa havde ment, at Folketinget netop havde staaet konsejvent og fast paa det samme Standpunkt fra først til

sidst, ja, saa kunde min Omtale have været Ironi, men det mener jeg virkelig ikke. Jeg mener, at det er tilstrækkelig godtgjort og ligger tilstrækkelig for, at Folketinget over for disse Forslag har været, som det er udtrykt, noget samlende; at det har vist megen Ballen og har stillet sig paa forskellige Standpunkter. Det vilde være aldeles ubetimeligt paa dette Tidspunkt at gaa ind paa nærmere at paavise dette. Jeg skal ikke spille Tingets Tid dermed, og jeg behøver det saa meget mindre, som jeg kan henvise til den Fremstilling, der i saa Henseende foreligger i den af Landstingsudvalget afgivne Betænkning over Lovforslaget. Det er der paa en overordentlig omhyggelig og, som jeg tror, fuldstændig objektiv Maade godtgjort, at Folketinget har stillet sig meget forskelligt over for de foreliggende Forslag lige fra den Dagsorden, det vedtog i 1871 — hvor det erklærede, at det under de nuværende Forhold ikke fandtes nødvendigt ifølge Ordlyden i Grundlovens § 32 at forøge Valgkredsene, og at Oprettelsen af flere saadanne Kredse i øvrigt fandtes utilraadelig — til de senere Gange, hvor det har afvist alle de af Regeringen forelagte Forslag om at forøge Kredse med et mindre Antal baade 4—6—8—14 og indtil den sidste Gang, da der var Tale om de 137 Kredse. Da skal man jo netop, paastaas det, have været enig derom i Princippet med Regeringen, som det ærede Medlem fra Ribe (Busk) sagde, men jeg tror i Virkeligheden ikke, at den principielle Enighed har saa overordentlig meget at sige. Det kommer i Virkeligheden an paa Udførelsen af Princippet, og der viste det sig, at man var saa langt fra hinanden som vel muligt. Man var i Virkeligheden kun enig om denne ene Ting, de 137 Kredse, det rene Skelet, men hele den Dragt, dette Skelet skulde have paa, alle de øvrige Regler, som man fra 1849 havde været enig om at følge ved Valgkredsens Fordeling, var man bunduenig om. Derfor tror jeg i Virkeligheden ikke, at det havde saa overmaade meget at sige, at man i 1892 var enig om Princippet. Saa bebrejdede det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (N. Nielsen) mig, at jeg havde henvist til den i 1849 om disse §§ 30—36 i Grundlovsudkastet afgivne Minoritetsbetænkning til den tredje Minoritetsbetænkning. Han sagde: Det er ogsaa noget at henvise til en Minoritetsbetænkning, nej, man skal holde sig til, hvad Flertallet siger om Tingen. Jeg maa rigtignok sige, at der har den ærede Alvorsmand været ualmindelig prøgefuld, naar han kunde give mig en saadan Anvisning. Det ærede Medlem ved jo